

[Svend Andersen (Rosk. a.)]

helst håb om, at denne finanslov kan føre til nogen lindring overhovedet. Tværtimod indebærer denne finanslov vel danmarkshistoriens største underskud på statsbudgettet, nemlig på omkring 32 mia kr., og alle ved vel, at det i løbet af ganske få år vil betyde, at disse penge på den ene eller den anden måde skal betales i form af skatter.

Den indenlandske gældsætning har, som jeg også nævnte i går, udviklet sig i de senere par år fra omkring 2½ mia kr. til 25 mia kr. Nu stiger den yderligere med 10–12 mia kr., og næste år igen vil den vel yderligere stige med 12–14 mia kr., sådan at vi altså i løbet af en 5 års periode får forøget den indenlandske gældsætning fra 2 ½ mia kr. til 45 mia kr. Hvad betyder det? Ja, det betyder vel, at når vi engang – eller hvis vi engang – får højkonjunkturer, så vil man ikke få råd til at forrente og tilbagebetale disse indenlandske statslån, uden at man er nødt til at skaffe finansiering for det i form af yderligere skatteforhøjelser. De vil vel til den tid typisk ligge i en størrelsesorden af 12–15 mia kr. – faktisk svarende til, at man totalt fjerner den skattefrie bundgrænse, vi trods alt har i øjeblikket, nemlig de 13.300 kr. Det vil altså svare til, at hver enkelt skatteyder skal af med 5.000 kr. eller deromkring. Det vil det betyde, hvis vi fortsætter denne indenlandske gældsætning. Jeg kan kun sige, at jeg finder, det er en helt urimelig, helt uansvarlig politik, at man på denne måde skubber problemerne foran sig, sådan at de tårner sig højere og højere op, og sådan at de bliver alvorligt store om ganske få år.

Omkostningsniveauet for erhvervslivet er der heller ikke tale om nogen nedsættelse af betydning, tværtimod.

Hvis man endelig skal nævne et eneste punkt, hvor det er gået nogenlunde, så må det være prisstigningerne. Der må man vel sige at det er gået bedre, end i al fald jeg forventede i august sidste år. Det må jeg erkende, men det er faktisk også det eneste punkt, hvor det er gået bedre, end man på forhånd kunne forvente med den politik, der er ført, og det er endda kun en ganske lille forbedring i forhold til det, regeringen selv regnede med i august sidste år.

Hvis man ser på de mere politiske, de mere ideologiske bestanddele af en sådan finanslov, ja, så er spørgsmålet, hvorvidt man ønsker en højere grad af socialisering, en

højere grad af statsstyring. Der er det klart, at det finanslovsforslag, vi nu skal stemme om, simpelt hen vil medvirke til en accelererende udvikling i en yderligere socialistisk og i en yderligere centralistisk og statsstyringsmæssig retning – en udvikling, som vi selvfølgelig som et parti, der er tilhænger af det enkelte menneskes frihed, må vende os imod. Også af den grund må vi stemme imod dette finanslovsforslag.

En anden typisk ting ved dette finanslovsforslag er, at man udskyder en række problemer. Der er f. eks. spørgsmålet om de overskydende dyrtidsportioner, der jo indtil marts næste år skal indbetales i ATP-fonden. Der ligger der til den tid en voldsom regning for virksomhederne, hvis det bliver virksomhederne, der skal betale det. Virksomhederne ved i øjeblikket overhovedet ikke, hvor de er henne. Hvis de skal sidde og lave budgetter over, hvilke priser de skal forlange for de varer, der skal sælges til marts måned næste år, ja, så aner de ikke, om de skal regne med 5–6 pct. ekstra i form af, at disse overskydende portioner nu pludselig skal pålægges virksomhederne, eller om de ikke skal regne med dem. Det er simpelt hen en helt uanstændig måde at behandle vort erhvervsliv på. Man aner simpelt hen ikke, hvor man er henne. Man har bare fra regeringens side ønsket at udskyde de ting, som man ikke rigtig troede var politisk populære.

Som jeg var inde på før, betyder den indenlandske gældsætning jo, at vi kommer til at få nogle kraftige skatteregninger. Et af de områder, hvor det sandsynligvis vil komme til at ramme, vil nok være boligen, sådan at lønmodtagere, der bor i parcelhuse, og lønmodtagere, der bor til leje, på den ene eller den anden måde vil få nogle kraftige huslejestigninger, enten i form af lejeværdiforhøjelser eller i form af andre ting.

Da jeg har sagt næsten alle disse ting både i går og ved førstebehandlingen af finansloven, skal jeg ikke trætte folketingsmedlemme med at argumentere yderligere for det, men bare simpelt hen klart konstatere, at efter vores opfattelse ville det være en historisk uansvarlighed at stemme for det finanslovsforslag, vi nu skal til at stemme om. For at det historisk set skal være helt klart markeret for eftertiden, at der i hvert fald var ét parti, der råbte vagt i gevær, ét parti, der sagde, at dette er uansvarligt, dette må holde op, denne rege-